

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/209/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114211669
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114211669.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu A. - S. W., s.r.o., V. 5, O. IČO: XXXXXXXX, právne zastúpeného Tomášom Kušnírom, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36613843, proti žalovanému: Q.. X. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., XX. K. XXX, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, AK so sídlom vo Svidníku, Sov. hrdinov 163/66, o návrhu žalovanej na povolenie obnovy konania, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 10C/168/2014-152 zo dňa 15.05.2015 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalovanej na obnovu konania, zamietol návrh na nariadenie odkladu vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Prešov č.k. 14Ro/26/2011-18 a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. V odvolaní uviedol, že dňa 31.01.2011 podal žalobca na tunajší súd návrh voči žalovanej o zaplatenie sumy 874,89 Eur, na základe ktorého bol vydaný voči žalovanej platobný rozkaz dňa 08.04.2011, ktorým bola zaviazaná žalovaná na zaplatenie sumy 874,89 Eur pozostávajúcej z dlžnej sumy 755,- Eur a zmluvnej pokuty vo výške 119,90 Eur. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.05.2011. Citoval ust. § 228 ods. 1 - 3, § 230 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku. V nadväznosti na citované ustanovenia uviedol, že návrhom na obnovu konania možno napadnúť aj právoplatný platobný rozkaz, ak možno dôvody obnovy sťahovať i na predpoklady, za ktorých bol tento platobný rozkaz vydaný. Zdôraznil, že jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania je tvrdenie o existencii skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania bez svojej viny, nemohol použiť v pôvodnom konaní. Dôvodom obnovy konania však môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia súdu, ktorého obnova sa navrhuje. Ďalej uviedol, že v skrátenom konaní podľa § 172 - 174 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) sa nevykonáva dokazovanie, a preto neprichádza do úvahy aplikácia dôvodu uvedeného v § 228 ods. 1 písm. b) O.s.p., ale ani poukaz na nové dôkazy v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. Povoliť obnovu konania z dôvodu uvedeného v § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. je možné povoliť len vtedy, ak sú tu nové skutočnosti, ktoré navrhovateľ obnovy nemohol použiť do uplynutia lehoty k podaniu odporu alebo námietok alebo ak neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu, o ktorom sa navrhovateľ dozvedel po uplynutí lehoty k podaniu odporu rieši inak predbežne otázku vo veci, ktorej bol súd viazaný rozhodnutím iného orgánu alebo v ktorej bol povinný z rozhodnutia iného orgánu vychádzať. Za dôvod pre povolenie návrhu na obnovu konania je možné potom považovať len také rozhodnutie iného súdu alebo ďalšieho príslušného orgánu, ktoré bolo vydané v čase pôvodného konania a ktoré nemohol účastník bez svojej viny použiť. Môže sa jednať aj o rozhodnutie, ktoré bolo vydané až po skončení pôvodného konania, keď takého rozhodnutie rieši skutočnosti a dôkazy, ktoré boli predmetom pôvodného konania (rieši predbežnú otázku, ktorej zodpovedanie bolo rozhodné pre výsledok pôvodného konania). Musí sa však jednať o rozhodnutie, ktoré rieši skutočnosti a dôkazy, ktoré boli predmetom pôvodného konania. Nemôže sa jednať teda o rozhodnutie týkajúce sa iných účastníkov, či iného predmetu konania, ktoré skutkovo nesúvisia s konaním, ktorého obnova sa navrhuje. Pokiaľ žalovaná poukazuje na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 21Cb/10/2011, tak súd prvého

stupňa mal preukázané, že predmetná zmluvná podmienka bola určená ako neprijateľná rozhodnutím z 24.03.2011, teda ešte pred doručením platobného rozkazu. Podstatnou skutočnosťou pre vyporiadanie sa s týmto dôvodom pre povolenie obnovy konania je to, že nie je dôvodom na obnovu konania a na jej povolenie to, ak iný orgán posúdi právnu otázku riešenú v súdnom konaní inak, než súd konajúci vo veci. Mal za to, že žalobca (správne žalovaná - pozn. odvolacieho súdu) sa nevyporiadala s tým, aby preukázala, že rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré označila majú vplyv na posúdenie jej konkrétneho nároku, keďže z citovaných rozhodnutí vyplýva, že sa jedná o rozhodnutia, v ktorých účastníkmi bola telekomunikačná spoločnosť A. E., s.r.o., E. obchodná banka, A. D. a ostatné obchodné spoločnosti, ktoré nie sú totožným subjektom so spoločnosťou, s ktorou uzavrela žalobkyňa (správne žalovaná - pozn. odvolacieho súdu) zmluvu o úvere, preto nemožno takýmito rozhodnutiami odôvodňovať povolenie obnovy konania. Navyiac, návrh na obnovu konania bolo potrebné podať v lehote troch mesiacov od času, kedy sa dozvedela o dôvode obnovy, čo však nepreukázala. Vo vzťahu k citovaným rozhodnutiam Súdneho dvora európskych spoločenstiev, a to rozsudku C 40/98, 444/98 a 373/00 súd prvého stupňa uviedol, že žalobca (správne žalovaná - poznámka odvolacieho súdu) neprodukoval žiadny dôkaz o tom, že predmetný platobný rozkaz, ktorého povolenie obnovy konania sa domáha je v rozpore s rozhodnutiami uvedených súdov, neuviedol, s ktorými konkrétnymi rozhodnutiami je v rozpore, prípadne v ktorej časti a z akých dôvodov by sa malo jednať o rozporné rozhodnutie. V závere zdôraznil, že v demokratickom právnom štáte je potrebné vychádzať zo zásady záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia ako princípu právnej istoty a stability právnych vzťahov, ktorá je jedným zo základných princípov právneho štátu. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 10Co/66/2013 a rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp.zn. 11C/205/2013.

O trovách konania rozhodol podľa § 150 ods. 1 O.s.p. s poukazom na osobné a majetkové pomery žalovanej.

V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie žalovaná. Namietala nesprávne zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie, a to predovšetkým nedostatočné posúdenie dôvodov obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. Poukázala na to, že okresný súd už v základnom konaní predmetnú vec vôbec neposúdil v súlade s normami spotrebiteľského práva, ak vec zapísal do nesprávneho registra a platobný rozkaz vydal v rozpore s § 172 ods. 9 O.s.p., teda bez posúdenia neprijateľnosti zmluvných podmienok a bez posúdenia chýbajúcich náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Poukázala na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo vzťahu k spotrebiteľskej problematike. Trvala na tom, že existencia rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C-240 244/98 a ďalších, na ktoré poukázala predstavujú dôvody obnovy konania a zohľadnenie takýchto rozhodnutí môže pre ňu privodiť priaznivejšie rozhodnutie, preto boli splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Poukazom na ust. § 230 ods. 1 O.s.p. uviedla, že dôvod obnovy konania je možné uplatniť vždy vtedy, keď sa o ňom navrhovateľ dozvedel, teda nie je dôležité to, či sa navrhovateľ mohol o dôvode obnovy dozvedieť, ale to, či sa o dôvode obnovy dozvedel. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania účastníkov podal žalobca. Namietal aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p. z dôvodu, že použitie predmetného ustanovenia musí mať vždy výnimočný charakter, teda podľa predmetného ustanovenia by sa malo postupovať len vo výnimočných prípadoch po riadnom a presvedčivom odôvodnení. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2M Cdo17/2009. Trval na aplikácii ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v zmysle ktorého mal súd prvého stupňa neúspešného účastníka zaviazat' na náhradu trov konania, ktoré boli vynaložené na účelné uplatňovanie a bránenie práva. Zdôraznil, že konanie inicioval žalovaný, ktorý však v konaní neunesol dôkazné bremeno dôvodnosti podaného návrhu. Navrhol rozsudok vo výroku o trovách konania zmeniť a priznať žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 484,61 Eur a trovy odvolacieho konania vo výške 40,94 Eur s DPH.

K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 06.08.2015. Stotožnil sa s rozsudkom Okresného súdu Prešov, teda s názorom že nie sú splnené dôvody na obnovu konania. Poukázal na nečinnosť žalovaného, ktorý mohol v zákonnej 15-dňovej lehote podať odpor, čím by bolo došlo zo zákona k zrušeniu platobného rozkazu a súd by mohol vykonať dokazovanie. Z návrhu na obnovu konania nie je zrejmé kedy a za akých okolností sa žalovaný dozvedel o dôvodoch na obnovu konania, pričom žalovaný je povinný preukázať zachovanie lehoty na obnovu konania. V súvislosti so správnosťou rozhodnutia súdu prvého stupňa poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp.zn.

13Co/147/2013 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Obdo/34/2006. Vo vzťahu k rozhodnutiam Súdneho dvora EÚ žalobca uviedol, že tieto sú verejne dostupné, keďže sú zverejnené na internete. Žalobca mal za to, že žalovaný podal návrh na obnovu konania po uplynutí 3-mesačnej lehoty podľa § 230 ods. 1 O.s.p. aj s poukazom na to, že možnosť podať návrh na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) bola do Občianskeho súdneho poriadku zavedená od 15.10.2008. Navrhol napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť a uplatnil si trovy právneho zastúpenia.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 212 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovanej je dôvodné, keďže súd prvého stupňa sa nevyporiadal dôsledne so všetkými dôvodmi prípustnosti obnovy konania, a to predovšetkým dôvodom uvedeným v ust. § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p., teda skutočnosťou, či vydaný platobný rozkaz nie je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora európskych spoločenstiev alebo iného orgánu európskych spoločenstiev.

Súd v záujme vyššej kvality života nemôže rezignovať z pozície strážcu vyváženosti ustanovení spotrebiteľských zmlúv. Existuje totiž nezanedbateľné nebezpečenstvo, že sa nevytlúčia zo života spotrebiteľov nečestné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky, na ktoré žalovaná v podanom návrhu na obnovu konania poukazuje, a to skrz skutočnosť, o ktorých sa dozvedel až v auguste 2013, keď navštívila advokáta JUDr. Q. a ten jej oznámil, že žalobca využíva nekalé obchodné praktiky. Uvedené preto predstavuje nový dôkaz.

„Podľa ustálenej judikatúry, v prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva pre príslušnú oblasť je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu stanoviť procesné podmienky, ktoré majú zabezpečiť ochranu práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Spoločenstva podľa zásady procesnej autonómie členských štátov pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada rovnocennosti), a že nespôsobujú faktickú nemožnosť alebo nadmerné sťaženie výkonu práv priznaných právnym poriadkom Spoločenstva (zásada efektivity) (pozri najmä rozsudky zo 16. mája 2000, Preston a i., C-78/98, Zb. s. I-3201, bod 31, a z 19. septembra 2006, i-21Germany a Arcor, C-392/04 a C-422/04, Zb. s. I-8559, bod 57).“ (bod 24 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-165/08 Mostaza Claro)

„V bode 26 už citovaného rozsudku Océano Grupo Editorial a Salvat Editores Súdny dvor rozhodol, že účel článku 6 smernice 93/13, ktorý členskými štátom ukladá zabezpečiť, aby nekalé podmienky neboli pre spotrebiteľa záväzné, nemožno dosiahnuť, ak je na spotrebiteľa, aby sám poukázal na nekalý charakter týchto podmienok. V sporoch, ktorých hodnota je často obmedzená, môžu náklady na služby advokáta prevyšovať záujem, ktorý je predmetom sporu, čo môže spotrebiteľa odradiť od toho, aby sa proti uplatneniu nekalých podmienok bránil. Ak je pravdou, že v mnohých členských štátoch procesné pravidlá jednotlivcom umožňujú, aby sa obhajovali v takých sporoch sami, existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že najmä z dôvodu svojej nevedomosti spotrebiteľ na nekalý charakter jemu predložených podmienok nepoukáže. Z toho vyplýva, že účinnú ochranu spotrebiteľa možno dosiahnuť, len ak sa vnútroštátnemu súdu prizná možnosť posúdiť uvedené podmienky bez návrhu.“ (bod 61 rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C- 429/05 Rampion Godard)

Cieľom povolenie obnovy konania po tom, čo spotrebiteľ predloží skutočnosti a dôkazy, o ktorých bez svojej viny nevedel v pôvodnom konaní (v lehote na podanie odporu proti platobnému rozkazu), ak môžu privediť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, je snaha o vylúčenie zo života bežných ľudí nepríjemných podmienok, ktoré zhoršujú kvalitu života, a tak naplnenie cieľa čl. 6 smernice Rady 93/13/EHS „postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali“. Priemerný spotrebiteľ (žalovaná) v čase vydania platobného rozkazu nemal vedomosť o tom, že zo strany dodávateľa (žalobca) dochádza k systémovému porušovaniu spotrebiteľského práva prostredníctvom praktizovania nekalých obchodných praktík.

Odvolací súd tiež dáva do pozornosti súdu prvého stupňa, že v súlade s § 234 O.s.p. o návrhu na obnovu konania sa rozhoduje formou uznesenia a nie rozsudku.

S poukazom na uvedené odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., keďže nedostatočným zdôvodnením zamietnutia návrhu na povolenie obnovy konania v nadväznosti na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora EÚ súd prvého stupňa odňal žalovanej možnosť konať pred súdom.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.